

Jackie van Laren

Springvloed

Deel 3 in de *Eilandliefde*-serie

Mayke

ISBN 978-90-225-8407-1
ISBN 978-94-0231-104-4 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel, punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2018 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne Schön-
bach Literary Agency bv

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wat er voorafging

Mayke Ferwerda is er tijdens haar middelbareschooltijd – waarin eilandkinderen bij een gastgezin aan de wal moeten verblijven, omdat het eiland zelf geen middelbare school heeft – achter gekomen dat ze maar op één plek wil wonen. Op het eiland waar ze is geboren.

Haar hele leven staat, sinds ze haar diploma heeft, in het teken van het vinden van vast werk op het eiland, en het liefst ook nog een leuke vriend. Eentje die net zo veel van het eiland houdt als zij, en die er de rest van zijn leven met haar wil blijven.

Bij het eerste heeft Wende, de verloofde van Axel en intussen samen met hem eigenaar van strandtent Grote Vis, in het najaar alvast een handje kunnen helpen: ze heeft Mayke een baan aangeboden als kok in de strandtent. De vorige kok, Nick, was geen groot succes, en Wende heeft na zijn ontslag korte tijd zijn plek ingenomen, maar ze heeft haar tijd hard nodig om alle plannen die rond Grote Vis zijn ontstaan, verder uit te werken.

Ook op het gebied van de liefde lijkt het allemaal de goede kant op te gaan voor Mayke: ze heeft sinds kort iets met de zoon van de burgemeester. Ze kan haar geluk niet op; de Vis

staat bekend als de coolste plek op het eiland om te werken en ze heeft zo'n beetje de meest gewilde jonge vrijgezel van het eiland als vriendje.

Bijna al haar collega's bij Grote Vis zijn intussen eigenlijk meer vrienden, zelfs Wende, Maykes leidinggevende, en ze zou elke dag juichend uit bed springen om dansend naar haar werk te gaan, als er niet één collega tussen zat die zo anders is dan zij, zo onbegrijpelijk en ergerlijk en vervelend en onuitstaanbaar...

I

Het heeft zijn voordelen en zijn nadelen, opgroeien op zo'n betrekkelijk klein eiland.

Voordelen: je kent elkaar allemaal, je mag op je vijfde al alleen naar school, want dat doet iedereen, je hoort echt ergens bij, je hebt altijd het strand in de buurt en de hele zomer hangt er iets feestelijks in de lucht omdat het eiland vol zit met vakantievierende badgasten.

Nadelen: als je naar de middelbare school gaat, moet je in een gastgezin op de vaste wal en als je op het eiland wilt blijven wonen, zoals ik, dan is het verdomd moeilijk om een beetje een behoorlijke baan te vinden. Zo veel werk is er niet, het werk dat er is heeft bijna allemaal met de toeristenindustrie te maken. Vrijwel ieder baantje is seizoensgebonden. Behalve als je toevallig van de familie Burema bent, of van de familie Boonstra; dan heb je – of je het leuk vindt of niet – vast werk in de hotelbranche of in de taxibusines.

Mijn vader is manager van de supermarkt, maar aangezien het een franchise is, is dat niet een functie die ik na zijn pensioen van hem kan overnemen, als ik dat al zou willen. Als kassameisje en vakkenvulster kan ik altijd wel aan de slag, en het komt vaak genoeg voor dat ik inderdaad even inspring als er

iemand ziek is of zo. Maar ja, dat zie ik mezelf natuurlijk ook niet mijn hele leven doen.

En er is nog een nadeel aan op het eiland willen blijven: zie er maar eens een leuke vriend te vinden. Want in de zomer stikt het er van de coole gasten, maar ja, die gaan allemaal weer naar huis. Om er een te vinden die fulltime op het eiland woont, dat is een heel ander verhaal; de keuze houdt niet echt over. En om er dan ook nog een te vinden die ongeveer dezelfde dingen leuk vindt als ik... Volgens mij is dat soort van onmogelijk.

Zo veel noten heb ik eigenlijk helemaal niet op mijn zang, op de keper beschouwd: ik wil alleen maar graag wonen waar ik geboren ben. Ik hou van het eiland, ik wil hier mijn leven opbouwen. Ik heb even van het leven aan de wal kunnen proeven toen ik naar de middelbare school ging, en ik kan je wel vertellen: ik ben er niet geschikt voor. Ik ben ongeveer doodgegaan van de heimwee. Bijna al mijn vrienden wisten niet hoe hard ze van het eiland af moesten rennen, maar ik wilde alleen maar terug.

Terug naar de rust. En de kust.

Ik wil terug naar de kust; heel onbewust zoek ik de weg naar de kust...

Het blijft een heerlijk nummer, hoe oud het ook is; ik heb altijd het gevoel dat dat over mij gaat, zeker als ik niet op het eiland ben. Iedereen verklaart me voor gek dat ik zo nodig wil blijven, zelfs mijn eigen broers en zussen. Maar ja, ik kan er niet omheen, je voelt nu eenmaal wat je voelt.

Ik heb dus naar mijn idee wel zo'n beetje de hoofdprijs gewonnen met de baan die ik nu heb: kok bij Grote Vis, onze enige strandtent. Het goeie is dat de Vis het hele jaar open is, en dat het, in ieder geval in de ogen van de rest van de eilanders van mijn leeftijd, zo ongeveer de tofste plek is om te werken,

als je dan toch zo nodig op het eiland wilt werken. Het is zelfs nog iets cooler dan de Brulboei, onze lokale disco-bar-dancing-meest-woeste-uitgaansplek-die-het-eiland-te-bieden heeft. Iedereen wil altijd in de Brulboei werken, want daar is het iedere avond feest. Zowel voor als achter de bar.

De Brulboei heeft alleen één nadeel: hij gaat in de winter dicht. Logisch ook, want dan is er geen bal te beleven. Alle badgasten zijn weg en de mensen die nog wel op het eiland logeren, zijn meer wandelaars dan *clubbers*.

Bij de Vis komen het hele seizoen door mensen. In de zomer natuurlijk alle badgasten, maar ook coole surfers en feestbeesten; in het najaar en het voorjaar meer van die biologietypes die vogels willen kijken, of gepensioneerde gezondheidsfreaks met nordic walking-stokken. In de winter komen er eigenlijk alleen maar flink rijke mensen en echte diehard-eilandfans die hier al hun hele leven komen en die het leuk vinden in alle seizoenen en onder alle weersomstandigheden.

Een beetje zoals ik, dus.

Maar goed, de diversiteit van het publiek is nog niet eens de belangrijkste reden dat de Vis zo'n toffe plek is om te werken. Dat komt toch vooral door Axel, de eigenaar. Iedereen kent hem, en iedereen weet dat hij een goeie is: stil, maar goudeerlijk en een keiharde werker. Zijn beste vriend Vincent, die inmiddels alweer een paar jaar op het eiland woont, is ook een prima jongen; iedereen dacht eigenlijk van hem dat hij een zuipschuit en een meidenversierder was, die hier alleen maar rondhing zodat hij kon kitesurfen, maar sinds hij een vaste vriendin heeft (Milena, die ondertussen ook een goeie vriendin van mij begint te worden) en hij heeft laten zien wat voor gouden handen hij heeft, kijkt iedereen toch wel anders naar hem. Hij zit sinds dit najaar in de eilandraad; ik hoor van mijn vader dat hij met heel goeie dingen komt en dat hij zo ongeveer

iedereen van de sokken kan kletsen, als hij eenmaal een beetje op gang is.

Axel heeft ook een vriendin, al sinds vorige zomer. Wende. Niemand had van zo'n stille verwacht dat hij zo impulsief kon zijn, maar van het ene op het andere moment liet hij haar bij hem intrekken, en kwam ze in de Vis werken, en ondertussen zijn die twee nog verloofd ook. Het is zo'n beetje het meest romantische verhaal van het eiland.

Ik heb het voornamelijk aan Wende te danken dat ik deze baan nu heb – zij stelde voor om het eens te proberen, nadat ze van mijn vader had gehoord dat ik zo hard op zoek was – en ik sprong natuurlijk een gat in de lucht. Ik kon er helemaal niks van in het begin, maar ik ben nog nooit zo vastbesloten geweest om ergens iets van te maken. Ik heb me de blaren op mijn handen staan koken, en het leek erop dat het echt wat zou worden met mij. Chef Mayke; Wende was tevreden en ik was trots als een pauw. Dus toen het ernaar uit begon te zien dat alles compleet in de soep zou draaien en Axel en de Vis failliet zouden gaan, toen heb ik tranen met tuiten gehuild, dat snap je.

Tot de hele tent werd gered door Cam Henriques.

Een van mijn minst favoriete personen ter wereld.

Ik kende hem al, hij maakte de hele afgelopen zomer deel uit van die surfgroep, en iedereen wist van hem dat hij tijd en geld te veel had, maar waarschijnlijk een paar hersencellen te weinig. Wat een ongelooflijke leegloper, die gast. Zuipen, blowen, met geld smijten, de meiden stonden natuurlijk nog net niet in de rij voor hem, en volgens mij slikte hij viagra of zo, want jezus, hij ging toch tekeer! Ik werkte afgelopen zomer in de Brulboei en hoe vaak hij wel niet met een of andere meid de plee in verdween, het was niet te geloven. En als het niet op de wc's was, dan wel in het steegje achter. Hij schijnt het zelfs een keer

midden op het muziekprieeel gedaan te hebben, maar dat heb ik alleen van horen zeggen.

Hoe dan ook, Axel stond op het punt failliet te gaan, Cam kwam als een ware reddende engel precies op het goeie moment met een zak poen aanzetten en toen kon alles weer door. Alleen is Cam nu ook een soort mede-eigenaar van de Vis, in ieder geval van het plan dat ze hebben om een paar strandhuisjes in de duinen te bouwen.

Het gevolg is dat ik mijn baan nog steeds heb, maar nu wel elke dag tegen de kop van die Cam aan zit te kijken, want hij hangt zowat de hele dag rond in en om de Vis. Wat een ellende. Gelukkig is hij niet meer zo graatmager als toen hij net uit Australië terugkwam, want ik weet niet precies wat hij daar had uitgevreten, maar hij was niet om aan te zien. Hij zag eruit als een crackjunk. Het is mijn zaak niet hoor, maar ik heb het eigenlijk gewoon niet zo op drugs. Hier op het eiland zijn we toch meer van een stevige borrel.

Vandaar ook dat mijn vriend Leon – het viel dus echt niet mee om een vriend te krijgen op het eiland, maar het is me zowaar gelukt – die op zijn tijd ook wel een blowtje lust, niet altijd even goed ligt bij de eilanders. Maar ja, hij is de zoon van de burgemeester, hè, dus dat maakt veel goed.

Het is de hele maand januari snijdend koud geweest, maar zo koud als vandaag heb ik nog niet meegemaakt. Als het een paar dagen zo hard blijft vriezen dan zit de Waddenzee dicht en kunnen we naar de wal lopen.

Het is prachtig weer: knalblauwe lucht, mooi zonnetje, maar wel met een noordenwind die zo koud en scherp is dat als je niet oppast je oren los in je capuchon liggen en het puntje van je neus zo op de klinkers valt. Vingertoppen, tenen, alles wat uitsteekt loopt gevaar. De afgelopen dagen ben ik meegereden

met Axel en Wende in Axels Land Rover, een soort ouderwets monster van een ding dat helemaal vol ligt met gereedschap en rotzooi, papiertjes, plastic zakken, lege blikjes; gisteren lag er zelfs een bananenschil op het dashboard. Die heeft Wende weggegooid, en ze gaf Axel zo'n blik die boekdelen sprak. Hij haalde zijn schouders op en zei 'Hm', zijn haarlemmerolie-antwoord. Het kan altijd, en het kan alles betekenen wat je maar wilt. Wende begon te grinniken, hij begon ook te grinniken, en ik snapte er niks meer van: je zou toch verwachten dat je boos wordt als je vriend, o nee, je verloofde, een bananenschil op het dashboard van de auto laat liggen?

Helaas kan ik vandaag niet met de LaRo mee, want Axel en Wende zijn naar de wal om te praten met een zonnepanelenleverancier. Met de vroegste boot vertrokken, dan zijn ze hopelijk voor de lunch weer terug. Vincent en Milena zijn er ook niet, die zijn gisteren naar Milena's therapeut gegaan, in Groningen, en toen hebben ze daar een hotelletje genomen. Lekker romantisch.

Niet dat ik het ze niet gun allemaal; Milena is een schat en ze heeft echt afschuwelijke dingen meegemaakt, en Vinnie doet wel net alsof hij een snelle babbel heeft, maar hij is vanbinnen al net zo'n lieve jongen als Axel, dat zie je zo.

Dus ja, daar sta ik dan, buiten op straat in de ijzige kou, aan het dichtgevroren slot van mijn fiets te morrelen. Ik zal dat hele koude roteind het duin op moeten fietsen. Maar als ik het slot niet gauw open krijg, zal ik eerst weer naar binnen moeten voor een kannetje kokend water.

Net als ik concludeer dat ik het op spierkracht niet ga redden, hoor ik een toetertje. Een lullig klein toetertje, en ik weet meteen wat dat is. De brommobiel van Cam Henriques. Ik draai me om, en ja hoor, daar staat dat idiote plexiglas tweepersoonskarretje van hem. Het is elektrisch, dus je hoort het

bijna niet aankomen, en omdat het geen auto is hoefde hij niet die hele papierwinkel door om een ontheffing te krijgen. Dat het ding zestien duizend euro kost – ik heb het opgezocht op internet – interesseert hem blijkbaar niet.

‘Stap in, dan breng ik je,’ zegt hij als hij de deur een klein stukje open heeft. ‘Maar schiet in godsnaam op, want het begint net lekker warm te worden hier binnen.’

Met een zucht ga ik rechtop staan en neem mijn opties in ogenschouw.

Optie 1. Mijn trots bewaren, mijn fietsslot open zien te krijgen en half doodvriezen op weg naar mijn werk.

Optie 2. Naast die onmogelijke klier gaan zitten en me warm en betrekkelijk snel – dat karretje gaat vijfenveertig kilometer per uur – naar boven laten brengen.

Ik aarzel korter dan ik zelf zou willen, steek mijn fietssleutel in mijn zak, ruk het passagiersdeurtje van de brommobiel verder open en plof in de stoel. Ik zit echt veel te dicht naast hem; het lijkt wel of ik hem kan ruiken. Verbeeld ik me dat nou of is het echt zo? Hij zal wel een halve emmer loeidure mannenparfum over zich heen hebben gegoten vanmorgen. De geur doet me een beetje denken aan vers gemaaid gras. Ik kijk even snel opzij en zie dat hij me half lachend zit aan te kijken – o, ik kan hem niet uitstaan!

‘Wat?!’ snauw ik.

‘Niets,’ zegt hij. ‘Ik weet wel dat je niet echt dol op me bent, maar dat gezicht waarmee je net instapte, dat was bijna grappig van de afkeer die het uitstraalde. Alsof ik je uitnodigde om in een verse koeienvlaai te gaan zitten.’

‘Nou, het is dat het zo koud is, maar anders...’

‘Ja, waarom dacht je dat ik hier sta,’ zegt hij, ineens een beetje geërgerd, ‘niet omdat het zo’n geweldig mooi weer is, natuurlijk.’

‘O, dus als het nu zomer was geweest, had je me gewoon laten fietsen?’

‘Dacht je dat ik het leuk vind om iemand naast me te hebben die zo’n hekel aan me heeft dat er bijna plakken van gesneden kunnen worden?’

Hij rijdt abrupt weg; het mini-autootje heeft een belachelijk korte draaicirkel.

‘Luister, Mayke,’ gaat hij verder, ‘ik zie er ook niet echt naar uit om een hele morgen alleen met jou te staan in de Vis, maar het komt nu eenmaal even zo uit. Ik mag hopen dat we professioneel genoeg zijn om persoonlijke voorkeuren niet in de weg te laten staan van een zinnige werkverhouding.’

‘Jezus, jongen, praat toch niet altijd zo chic,’ brom ik, maar ik moet hem natuurlijk wel gelijk geven. Ik vind hem niks, maar dat kunnen we niet laten merken als er straks gasten zijn.

Ik kijk even naar hem, terwijl hij zijn aandacht op de weg richt. Hij heeft een enorme groene winterparka aan, die eruitziet alsof hij nog uit de Eerste Wereldoorlog komt. Ik vermoed dat dat ding nog van Axels oom Fredo is geweest. Hij verzuipt er zowat in, het is geen gezicht; waarom zou hij nou niet gewoon een nieuwe jas kopen, met al dat geld van hem?

Zijn kortgeknipte haar is rossig blond en het golft een beetje; het krult flink, dat zie je zelfs terwijl het zo kort is. Toen hij zo vermagerd als een zwerfkat uit Australië terugkwam had hij alleen maar een bos vette slierten in zijn nek, maar Wende heeft net na oud en nieuw een nogal strak afgestelde tondeuse over zijn hoofd gehaald. Op zijn eigen verzoek; hij was nog net niet kaal. Ondertussen is het alweer aardig teruggekomen, groeizaam haar zou mijn moeder het noemen, en ik kan zien dat hij dicht beplant is op zijn hoofd. Even bekruipt me de rare gedachte dat ik mijn handen er wel eens doorheen zou willen

halen als het weer wat langer is, maar ik schud gauw mijn hoofd en weg is die gedachte weer.

Zijn ogen zijn ook al zo vreemd. Heel lichtblauw; waar Axels ogen diepblauw zijn, zijn Cams ogen bleekblauw, met een donkere rand eromheen. Zijn wenkbrauwen en wimpers zijn ook donker. Het resultaat is nogal... nou ja, hij heeft een gezicht dat je niet gauw vergeet, laat ik het zo zeggen. Zijn neus, daar is volgens mij niet veel op aan te merken (zelfs niet als ik mijn best doe) en zijn mond heeft iets... zachts, denk ik, vooral als hij zo half zit te lachen, zoals nu. Ik weet alleen nooit of hij dan lacht omdat hij iets leuk vindt of dat hij me in stilte zit uit te lachen.

God, ik word gék van die jongen; hoe moet ik het volhouden om een hele ochtend alleen met hem te werken?

Hij stopt de brommobiel keurig boven op het duin en parkeert hem in op de plek van Axels LaRo.

‘Zal Ax straks blij mee zijn, als je hem hier laat staan,’ zeg ik schamper, terwijl ik uitstap.

‘Kalm aan; ik zet hem weg als hij eraan komt,’ zegt Cam. Zijn stem is rustig, bekakt, een beetje autoritair (dát is dus een van de dingen van hem waar ik helemaal gek van kan worden) en... tja. Verder niet vervelend om naar te luisteren. Ik bedoel het geluid zelf. Het... timbre. Dat is best aardig. Als hij nou alleen maar geluid zou maken, dus zonder dat hij iets zegt, dan zou het wel te doen zijn.

De ochtend verloopt verrassend soepel. Ik had het niet gedacht, maar het is best redelijk samenwerken met Cam. Hij is snel en netjes, hij heeft natuurlijk goeie manieren, want dat zal hem wel met de papepel zijn ingegoten, en hij loopt me niet voor de voeten in de keuken.

Alleen als we, om een uur of half twaalf, ineens tegen een

lege tent aan staan te kijken omdat de laatste gast het pand heeft verlaten, dan is het wel even raar.

Ik kom uit de keuken met een theedoek om mijn handen aan af te drogen – ik was net bezig met een pan tomatensoep – als ik de bel van de deur hoor klingelen.

‘O, ik dacht dat het misschien Ax en Wen waren,’ zeg ik, als ik in de gaten krijg dat het geklingel door de laatste, vertrekkende gast is veroorzaakt.

Daar staan we dan, met z’n tweeën, verloren in de ruimte.

Cam staat doodstil, kijkt even naar mij, best indringend ook, kijkt weg, kijkt nog een keer kort, en komt dan in beweging. Hij zegt niks en begint af te ruimen; er zijn nog drie tafels vol vaat.

Voordat ik erover heb kunnen nadenken, ben ik hem aan het helpen: opstapelen, afruimen, vaatwasser laden.

‘Kan ik een persoonlijke vraag stellen?’ vraagt Cam plotse-ling – het is zo lang stil geweest tussen ons dat ik ervan schrik.

‘Eh... ja, denk het wel,’ zeg ik defensief.

‘Jij en Leon, hè... Wat... zie je nou precies in die jongen?’

‘Wat gaat jou dat nou aan,’ zeg ik; ik hoor hoe snibbig ik klink.

‘Het gaat mij helemaal niets aan, maar ik ben geïnteresseerd,’ zegt Cam. ‘Mij lijkt het een onverantwoordelijke *airhead* van een jongen, en jij lijkt me nu juist zo’n verstandige meid. Nuchter. Je bent niet snel van de wijs te brengen en als je iets vindt, dan zit je stevig in je mening en heb je genoeg lef om die niet onder stoelen of banken te steken. Dus ik zie het simpelweg niet zo goed, wat de aantrekkingskracht nou is.’

‘Heb je wel eens geprobeerd een partner te zoeken die langer dan twee weken blijft, op dit eiland?’

‘O, dus hij is de beste optie onder de omstandigheden?’ Cam kijkt me even aan. Zit hij me nou te zieken of niet?

‘Ja, nou, ik wil hier blijven wonen, en ik wil niet mijn hele leven alleen blijven, dus dan is het wel handig als ik met een jongen ga die hier ook woont, hè? Niet eentje in Zuid-Limburg.’

‘Rustig maar, je hoeft niet zo in de verdediging te schieten. Ik ben gewoon welgemeend geïnteresseerd. Zo vaak praten we niet met elkaar; meestal als wij iets wat lijkt op een gesprek met elkaar voeren, dan gaat het over iets puur praktisch, of je deelt me mede dat ik mijn mond moet houden omdat ik een rijkeluiszootje ben.’

‘Jezus,’ zeg ik geërgerd, hoe krijgt hij dat toch altijd voor elkaar, ‘als ik jou zo hoor ben ik wel echt een kreng. Praktisch of bitchen, dat zijn de opties bij mij. Nogal wiedades dat je niet snapt dat ik een vriend kan hebben.’ Ik doe de vaatwasser met een nijldige klap dicht en druk op de startknop. Als ik overeind kom sta ik vlak naast Cam, dichterbij hem dan ik in de gaten had, en ik schrik echt als hij me ineens bij mijn onderarm pakt met een warme hand, me recht aankijkt met die rare ogen van hem en zachtjes zegt: ‘Dat vind ik echt helemaal niet. Dat je een kreng bent. Als ik naar je kijk zie ik iets heel anders dan een kreng, Mayke Ferwerda, al doe je nog zo lelijk tegen me.’ En dan laat hij me los en loopt hij de keuken uit.

Beduusd blijf ik achter.

Gelukkig komen Axel en Wende tien minuten later binnen. Ik ben in de keuken gebleven, waar altijd wel een klusje te vinden is; Cam is iets anders gaan doen. Gelukkig maar. Blijkbaar heeft hij zijn idiote karretje wel op tijd weggezet, want ik zie de neus van de LaRo door het raam als ik uit de keuken kom: hij staat op zijn vaste plek.

‘Ging het een beetje, met jullie tweeën?’ vraagt Wende met een begrijpende glimlach. Ze weet maar al te goed wat ik van Cam vind.

Ik knik. ‘Prima. En het was niet zo druk; de laatste gast ging iets van een half uurtje geleden de deur uit. Maar, eh... ik ben wel blij dat jullie er weer zijn.’ Ik stap wat dichtter naar Wende toe. ‘Ik weet niet wat het is, maar ik krijg toch zo de kriebels van die gast.’

Wende legt even haar hand op mijn schouder en knijpt zachtjes. ‘Goeie kriebels of nare kriebels?’

‘Wat denk je zelf?’ mompel ik, ineens verlegen. ‘Ging het goed bij de zonnepanelenboer?’

‘O, ja, prima, we hebben waarschijnlijk een leuke deal als we in één keer alles bestellen, en als we zijn bedrijfsnaam op onze folder en website zetten, tegen de tijd dat we die hebben. Ax is een dijk van een onderhandelaar, wist je dat? Ik heb met verbazing zitten kijken hoe hij doodleuk over de prijs begon, terwijl het volkomen duidelijk was dat die man vaste prijzen hanteerde. Ax zei eerst een paar keer “Hm”, terwijl die zonnepanelenman zijn verhaal afstak. Het was al bijna zover dat die vent tegen mij begon te praten omdat Ax – je weet hoe hij kan doen – er zo weinig communicatief bij zat, maar toen deed hij ineens alsnog zijn mond open en voordat ik het wist zaten we in een handjeklapverhaal waarin nog alles open bleek te liggen!’

‘Jee,’ is het enige wat ik weet te zeggen.

Ik vind hoe Axel en Wende met elkaar omgaan echt een soort voorbeeld voor hoe je zou moeten zijn in een relatie met iemand van wie je houdt. Ze zijn totaal verschillend, maar ze proberen elkaar niet te veranderen. Het lijkt wel of ze al die verschillen juist leuk aan elkaar vinden – al zou ik een bananenschil op het dashboard van geen enkele man leuk kunnen vinden, denk ik; daar ben ik te veel een opruimer voor.

Mijn mobiel geeft geluid, en als ik hem uit mijn zak haal zie ik dat het een berichtje van Leon is. Of ik vanavond bij hem langskom. Ik loop met mijn mobiel in de hand naar de bar, leg

hem erop en denk er even over na, want om de een of andere reden heb ik echt helemaal geen zin om hem te zien. Dat heb ik wel vaker, en zeker als ik een hele dag heb gewerkt; dan wil ik gewoon naar huis, rust aan mijn kop, een boek lezen en even de wereld vergeten. Ik ben echt gek op mijn werk, maar je wordt er wel moe van, en het wordt er ook niet makkelijker op als er de hele dag iemand in je buurt rondloopt van wie je iebelig wordt, op wie je scherp moet blijven.

Ik antwoord Leon dat ik vanavond liever vroeg naar bed ga omdat het zo druk is op het werk; ik geef er maar een draai aan.

‘Wil je ook een koffie?’ hoor ik ineens; het onmiskenbare bekakte stemgeluid van Cam.

Ik kijk op en heb nu pas in de gaten dat hij met het voorwereldlijke koffieapparaat in de weer is en dat Axel en Wende al achter een dampende bak zitten. Hij is de beste barista van iedereen, hij kan echt koffie maken met vormpjes in het schuim en zo. Heeft hij in Australië geleerd, in een of ander chic grand café, waar hij toen natuurlijk een beetje voor de lol heeft staan werken.

‘Eh, ja, graag, doe maar een lat-’ Hij schuift al een kopje naar me toe.

Met een smiley in de melk.